

ikke højere oppe, end at jeg godt kan komme ned igen. I det Øjeblik, at det er Grundlovens Forudsætning, at en kongevalgt Landstingsmand skal være en særlig dygtig Mand, saa er det grundlovstridigt, naar det bedste, man kan sige om den paagældende, er, at han er en ypperlig Familiefader og maaske en meget god Ven lige overfor sine Venner, kort sagt, alt det gode, man kan sige om saa mange fortræffelige Mennesker, men det er ikke tilstrækkeligt, og jeg har Lov til at sige, at det er mod Grundlovens Forudsætning, naar man nøjes med disse Kvalifikationer. Ministeren kom imidlertid frem med, at man ikke maatte kritisere denne Udnævnelse, først og fremmest fordi den er ligestillet med en Embedsbesættelse eller Uddelingen af et Privilegium, f. Eks. med Uddelingen af Apotekerprivilegiet i Hadsund. Der er kun det at bemærke, at Apotekerbesættelsen i Hadsund var maaske en Uret imod enkelte Mænd, men Manden kan godt varetage sit Embede, men denne kongevalgte Udnævnelse er ikke blot en Uret mod mange andre Herrer, som f. Eks. vare mere kvalificerede eller havde større Anciennitet, men det er ogsaa en Uret mod selve den paagældende Stilling, dette kongelige Ombud.

Den ærede Minister kom saa med sine Grunde. Disse Grunde skal jeg lige berøre, da de vare ganske mærkværdige. Den første Grund var, at vedkommende Herre havde været Venstremænd i en Snes Aar eller mere. Jeg kan sige, at jeg har kendt mange Herrer, der have været Venstremænd i langt længere Tid, og den ærede Landstingsmand har jo ogsaa faaet sine Belønninger, han er bleven Tillidsmand mange forskellige Steder, og han har faaet et stort Klientel. Men hvis det for en yngre Sagfører at være Venstremænd — hvad der jo er en yderst profitabel Ting, navnlig i Købstæder med et større Opland — skal være en Adkomst, saa ved jeg virkelig ikke, af hvad Art en saadan Adkomst kan siges at være. Jeg kan nævne mange andre af samme Art. I Herning var der en Gang lutter fornuftige Mennesker. Saa kom 1894; saa kom der nogle Folk op, jeg tror, de kalde sig Reformpartiet, de opponerede mod dem, der havde Magten og Myndigheden i Sognet, og til dette Reformparti slutter sig saa en ung Sagfører, der ikke er noget videre, og nu er vedkommende Sagfører kommen overordentlig højt op, er bleven Bankdirektør etc. Denne Sagfører maa jeg tillade mig at anbefale til den højtærede Konseils-

præsidents Velvillie. Kort sagt, det, at man i Tide har meldt sig ind i et Parti, der har Fremtiden for sig og virkelig er kommet frem, det er dog en noget løjerlig Grund til at komme i Betragtning ved Landstingsmandatets Bortgivelse.

Den anden Grund, den højtærede Konseilspræsident fremhævede, var Borgmester Schiørrings Tale. Jeg vil dog sige, at hvor fortræffelig en Mand Borgmester Schiørring end er — han er vist Kammerjunkeren, saa vidt jeg ved —, og hvor god gammel Venstremænd han end er, saa kende vi allesammen saa meget til Samfundslivet i en lille Provinsby, at naar man, om jeg saa maa sige, er baade sammenspisst og sammenhikket med de Byraadsmedlemmer, der var Tale om, saa er man i det Øjeblik saa uendelig gode Venner; naar man kommer sammen og spiser Middage hos hinanden, saa skulde det være underligt, om man ikke fik den relative Sympati for hinanden, som virkelig kan begrunde, at Borgmesteren har holdt denne Tale, der egentlig, naar jeg skal være ganske ærlig, forekommer mig ret forbeholden. Jeg tænker mig det omtrent, som om der har været en Jubilæumsfest, hvor man har sagt nogle smukke Ord om sine Venner, og man kommer til 4de Ret, og der er drukket en Del; Herre Gud, hvem vilde saa ikke ved Stegen være med til at sige nogle anerkendende Ord om en gammel Kollega? Hvis De ser den Tale igennem, som Borgmester Schiørring har holdt, saa er der ikke et Ord, som ikke almindelig god høfelig Tone overfor en gammel Ven kan forklare. Men, som Kolding Avis netop siger — jeg nævner det, fordi Konseilspræsidenten antydede, at det var et fortræffeligt Blad —, der var i Borgmester Schiørrings Tale ikke en Knage, hvorpaa Hr. K. Hansen kunde hænge sit vaade Tøj, det er det vedkommende udmærkede Blads Karakteristik. Dernæst maa jeg have Lov til at sige overfor Borgmester Schiørrings Tale, at det samme Blad, som den højtærede Konseilspræsident roste, dette Blad, Kolding Avis, som var et Dokument i en saa vigtig Sag, fortæller, at vedkommende Tale af Borgmester Schiørring var kommen frem paa Bestilling af Hr. Hansen personlig. Altsaa, en bestilt Tale af en god Ven, det er dette Dokument, den højtærede Konseilspræsident fremlægger for os. Den Tanke om Talen, der fremsættes ved Stegen, er for øvrigt ikke min Opdagelse, det er Kolding Avis, der fremfører den, men Kolding Avis siger i samme Aanddrag om en fremkommen Redegørelse: